

Sygn. akt: I C 740/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Brodnicy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Jan Raszkowski
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Monika Wiśniewska

po rozpoznaniu w dniu 18 kwietnia 2019 r. w Brodnicy

sprawy z powództwa (...) **Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego w G.**

przeciwko L. K.

o zapłatę

1/ zasądza od pozwanej L. K. na rzecz (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego w G. kwotę 1.672,08 zł (jeden tysiąc sześćset siedemdziesiąt dwa złote 08/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30.01.2018 roku,

2/ znosi wzajemnie między stronami koszty procesu.

Sędzia

/ Jan Raszkowski /

Sygn. akt I C 740/18

UZASADNIENIE

Powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w G. w dniu 29.01.2018 roku wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew przeciwko L. K. o zapłatę kwoty 3.472,08 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 30.10.2017 roku oraz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazał, że dochodzona kwota wynika z umowy pożyczki zawartej przez pozwaną z poprzednim wierzycielem – (...) S.A. w O. w dniu 26.09.2016 roku, do której prawa nabył w drodze umowy cesji z dnia 12.01.2016 roku. Wskazał, że na dochodzoną kwotę składały się 1.944,92 zł tytułem kapitału, 1.388,90 zł tytułem prowizji i 138,26 zł tytułem skapitalizowanych odsetek.

W dniu 5.03.2018 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty zgodny z żądaniem pozwu. W dniu 15.03.2018 roku pozwana wniosła sprzeciw od tegoż nakazu, wobec czego postanowieniem z dnia 13.04.2018

roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę zgodnie z właściwością ogólną pozwanej tutejszemu Sądowi.

Na rozprawie w dniu 6.11.2018 roku pozwana potwierdziła okoliczności faktyczne dotyczące zawarcia pożyczki. Wskazała, że nie poinformowano jej o cesji i przez prawie rok wpłacała łącznie na konto wynikające z umowy około 1800 zł, tj. 10 rat w okresie od 25.10.2016 roku do 26.07.2017 roku. Wskazała, że powód nie wykazał, w jaki sposób rozliczono te wpłaty.

Zobowiązany do ustosunkowania się do twierdzeń pozwanej pod rygorem skutków prawnych powód w żaden sposób nie odpowiedział na wezwanie Sądu.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 26.09.2016 roku pozwana zawarła z pierwotnym wierzycielem – (...) S.A. w O. umowę pożyczki ratalnej. Z treści umowy wynikało, iż otrzymała ona kwotę 2500 zł na okres 30 miesięcy. Pożyczka miała być spłacana w 30 miesięcznych ratach, których wysokość i terminy były określone w harmonogramie stanowiącym załącznik do umowy. Zastrzeżono odsetki w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych, zaś odsetki od zadłużenia przeterminowanego na dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie. Całkowity koszt pożyczki określono na 2.867,59 zł, zaś łączne zobowiązanie do spłaty na 5.367,59 zł. Na koszt składała się prowizja w wysokości 625 zł oraz dodatkowe prowizje operacyjne w wysokości 1.875 zł. Ponadto wskazano przypadki, w których pożyczkodawca mógł umowę wypowiedzieć.

(dowód: kopia umowy pożyczki – k. 20 – 25 akt)

W dniu 12.10.2016 roku poprzedni wierzyciel zawarł z powodem umowę sekurytyzacji. Z treści umowy wynikało, iż poprzedni wierzyciel przeniósł na powoda szereg wierzytelności, w tym – jak wynikało z załącznika do umowy – również tą wobec pozwanej. O cesji powiadomiono pozwaną pismem z dnia 19.10.2016 roku.

(dowód: kopia umowy cesji – k. 30 – 32 i 53 - 55 akt, kopia pisma z 19.10.2016 roku – k. 19 akt)

W dniu 13.09.2017 roku powód skierował do pozwanej wezwanie do zapłaty wskazanej kwoty, natomiast w dniu 30.10.2017 roku wypowiedzenie umowy wraz z wezwaniem do zapłaty.

(dowód: kopia wezwania – k. 28 – 29 akt, kopia wypowiedzenia – k. 26 – 27 akt)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o przedłożone przez strony dokumenty oraz ich kopie. Sąd przyjął je za prawdziwe, albowiem były wiarygodne. Ponadto zostały zakwestionowane przez pozwaną jedynie w części, przy czym okoliczności te pozostawały bez większego znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

Do roszczenia dochodzonego przez powoda zastosowanie będzie mieć przepis art. 720 § 1 k.c., który stanowi - przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Zgodnie z przepisem art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania, a wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Zgodnie z przepisem art. 510 § 1 k.c., umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły.

Powód zawarł z poprzednim wierzycielem umowę przenoszącą na jego rzecz m.in. wierzytelność wobec pozwanej. Umowa była prawidłowa i ważna, a zatem powód skutecznie wykazał nabycie wierzytelności i tym samym również swoją legitymację procesową.

Pozwana co prawda kwestionowała skuteczność cesji wierzytelności, przy czym wskazać należy, że nawet gdyby jej nie poinformowano, to umowa i tak jest skuteczna i ważna.

Pozwana wskazywała, że we wskazanym okresie dokonywała spłat na rachunek bankowy wynikający z umowy. Zobowiązany pod rygorem skutków prawnych powód w żaden sposób nie ustosunkował się do jej twierdzeń.

Umowa pożyczki nie wykraczała poza granice swobody umów określone w art. 353¹ k.c. Treść stosunku lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Sąd nie uznał, by wskazane w treści umowy świadczenie uboczne rażąco naruszały interesy pozwanej jako konsumenta. Umowę należało zatem uznać za w pełni wiążącą strony.

Ponadto wskazać należy, iż sama pozwana nie kwestionowała ani zapisów, ani okoliczności zawarcia umowy – potwierdziła je bowiem.

Sąd nie uznał zatem, by uznanie było sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego ani by zmierzało do obejścia prawa. Sąd nie uznał, by wskazane w treści umowy świadczenie uboczne rażąco naruszały interesy pozwanego jako konsumenta.

Umowę należało zatem uznać za w pełni wiążącą strony, tym samym powództwo co do zasady zasługiwało na uwzględnienie. Pozwana zakwestionowała kwotę 1800 zł wskazując, że dokonywała spłat na rachunek bankowy wynikający z umowy. Sąd dał wiarę w to, zwłaszcza że powód się do tego nie ustosunkował. Wobec powyższego Sąd zasądził kwotę pomniejszoną o sporną należność wraz z odsetkami, o czym orzekł w punkcie pierwszym sentencji wyroku.

Co prawda Sąd nie dał wyrazu temu poprzez oddalenie powództwa w tym zakresie.

Orzeczenie o kosztach w punkcie trzecim sentencji wyroku Sąd oparł o treść art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

Sąd uznał, że skoro powód nie wygrał sprawy w całości – uległ bowiem co do kwoty stanowiącej ponad połowę wartości przedmiotu sporu – to zasadnym będzie wzajemne zniesienie się kosztów stron.

Sędzia

z/

- 1) Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda i pozwanej,
- 2) Za 14 dni lub z apelacjami.

B., 27.5.2019 roku

Sędzia